

En ulykke

Anne ble fratatt førerkortet i vår etter å ha hadde mistet kontrollen over bilen hun kjørte. Ulykken hadde heldigvis ikke medført personskader, men Anne husket ingenting av hendelsen og forstod ikke hvorfor den hadde inntruffet. Hun hadde ringt meg fra ulykkesstedet. Redningshjelp var da tilkalt, og bilen var i ferd med å bli tauet bort.

Pasient: Unnskyld at jeg ringer deg hjemme på natten, men det har skjedd noe forferdelig!

Annes stemme brast flere ganger.

Pasient: Jeg skjønner ingenting. Det kunne ha gått ekstremt galt...

Hun er en forsiktig kvinne som normalt har god helse. I de årene jeg har kjent henne, har jeg aldri hatt mistanke om misbruk av alkohol eller andre rusmidler. Jeg regnet derfor ikke med at dette lå bak ulykken, men politiet hadde for orden skyld rekvirert prøver for å sjekke om det likevel var forklaringen. Samtalen med Anne ga ikke mistanke om akutt sykdom utover bevissthetstapet, og bortsett fra sjokket så følte hun seg frisk. Vi ble enige om at hun for sikkerhets skyld skulle kontakte vakthavende lege på stedet, og at hun skulle oppsøke meg når hun kom til Oslo. Det gjorde hun to dager senere.

Pasient: Det går bedre nå, men det var en veldig skremmende opplevelse. Å miste kontrollen på den måten.

Lege: Vi skal forsøke å komme til bunns i dette. I mellomtiden må jeg dessverre be deg om ikke

å kjøre bil. Jeg er også pålagt å informere Fylkeslegen om hendelsen.

Anne nikket. Jeg rekvirerte en rekke prøver samt en registrering av hjerterytmen og den elektriske aktiviteten i hjernen. Samtidig sendte jeg en henvisning til en nevrologisk poliklinikk. Etter å ha undersøkt Anne fra topp til tå fant man ved poliklinikken ikke tegn til sykdom. Hun var åpen for tanken om at kunne ha sovnet ved rattet. Dagene før bilturen hadde hun sovet lite etter en opprivende diskusjon med sin søster. Vi snakket en stund om dette.

Pasient: Det føles tung å ha forsømt meg så alvorlig. Jeg vet jo at det er viktig å være uthvilt og opplagt når man skal kjøre bil. Det er egentlig utilgivelig at jeg satte meg bak rattet da jeg var trøtt. Jeg er svært glad for at ingen kom til skade.

Lege: Ja – man har et stort ansvar som sjåfør. Jeg har for øvrig meldt fra til Fylkeslegen om at en grundig utredning ikke har gitt mistanke om at du lider av sykdom som gjør deg uegnet til å kjøre bil.

Pasient: Takk for det!

Vi snakket deretter videre om muligheten for en forsoning med søsteren. Dessverre virket denne konflikten fastlåst.